

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

361.1

Szerző: .....

Cím: .....

Nyomor az utcán

Forrás: .....

Alkotmány

Bp.
(Hélv)1916 $\frac{IV}{20}$
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Nyomor az utcán.

A szegényügy rendezéséről, a jótékony szabályozásáról, az aggok, betegek hatósági látogatásáról számtalan rendeletünk van. Egyesületeink, amelyek humanitárius, jótékony szociális intézmények felállításával foglalkoznak, szép számmal voltak már a háboru előtt és azóta is egyre szaporodnak. A parlamentben beszédek hangzanak el, kérések és ígéretek, gyűlések, mozgalmak és röpiratok állandóan napirenden tartják a nép nyomorát. A szegényügy azonban, úgy látszik, még sincs sehogyan sem rendezve. Ugy vagyunk vele, mint az olyan gyerekekkel, amelyeknek sok dajkája van. Mindegyik az ölébe kapja, babuzgatja, dédelgeti s ennek a műveletnek természetesen az a vége, hogy a gyerek ordít. A szegényügy szárazdajkái sem tudtak még többet elérni beszédeikkel, ankétjeikkel és egyesületeikkel, mint azt, hogy a nyomor ordít, kiabál mindenfelé ebben az országban, de különösen a fővárosban, ahol minden utcasarok, minden kapualja ékesen szóló bizonyítéka annak, mennyire szívélyesen viselik a város atyái a fővárosi szegények sorsát.

És éppen az a szomorú látvány, hogy a nyilvános helyeken koldulók száma egy idő óta türehtelen módon megszorodott, készlet minket felszólalásra. Bármennyire is sujt mindenkit a háboru, nem szabad megengedni, hogy a koldusoknak valóságos sorfala álljon gárdát az utcán járókelők előtt, mint az most Budapesten szokásos. Minden emberi részvételre méltók azok a szerencsétlenek, akiknek egyetlen megélhetési forrása immár csak mások jószíve, a lélekben soha ki nem alvó irgalom, számalom érzése és nem jól teszi, aki nem könnyörül rajtuk, ha könnyörülhet. De talán mégsem ez

volna a szegényügy megoldása, talán mégsem ez az egyedüli rendezés, amely a mai időkben amugy is erején felül igénybevett társadalom nyakába akasztja ezt az éhező, nyomorék, szegény népséget, amely lépten-nyomon a markát nyújtja felénk.

Budapesten ma nem lehet az utcán végigmenni anélkül, hogy az ember hat-nyolc kéregetővel találkozzék. Az emberek adnak addig, ameddig birnak, de ki bírja ma sokáig? A fővárosnak van népsegítő irodája, amely a szegényeket támogatásban részesíti, ezekre vajjon nem gondolhatna-e fokozottabb mértékben? Van egy intézetünk: a hajléktalanok menhelye, miért nem fejlesztik ezt olyan mértékben, ahogy ezt a pesti áldatlanul dúló nyomor szükségessé teszi? Budapesten legalább néhány ezer ember mondhatja el magáról, hogy hajléktalan. Vajjon segíthet-e ezeken a menhely elenyészően csekély befogadóképessége, a népszálló. Vajjon segíthetnek-e ezeken azok a szociális intézmények, amelyekkel olyan nagyon szeretünk büszkélkedni, holott a valóságban semmi okunk sincs rá.

Jól tudjuk a felelet is ezekre a kérdéseinkre: ezer égető seb van ma, amelynek beheglesztése sürgősebb feladat, mint a szegényügy rendezése. Elhisszük és látjuk mi is ezeket a sebeket. De nem szabad megfélekednünk arról sem, hogy a nyomornak ezeket a sajgó s annyira nyílt sebeit, amelyek az utcán kérnek irt gyógyulásukra, szintén a háboru ütötte. Itt tenni kell, még pedig sürgősen. Hogy mit és hogyan, ennek tudása a hatóság kötelessége. Mi csak figyelmeztetünk rá egy olyan jelenség kapcsán, amely mindnyájunknak fáj s mindnyájunkat bánt. Bármennyire is hozzátartoznak a nagyváros képéhez az utcai koldusok, mégis olyan szépséghibája ez a főváros külsejének, amelyet arról haladéktalanul el kell tüntetni.

s háziyomdája 1919.